

prima instanță: V. Boico
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, L. Popova

Î N C H E I E R E

05 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul	Nicolae Clima
Judecătorii	Ion Corolevschi, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar către Casa Națională de Asigurări Sociale, Casa Teritorială de Asigurări Sociale, Inspectoratul Fiscal de Stat Buiucani privind excluderea sancțiunilor financiare și încasarea taxei de stat,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar, și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 decembrie 2013, de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La data de 22 mai 2013 reclamantul Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar s-a adresat în instanța de judecată cu cererea de chemare în judecată împotriva CNAS, CTAS, IFS Buiucani privind excluderea sancțiunilor financiare, și încasarea taxei de stat.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 26.11.2008, reprezentantul CTAS sect. Buiucani a verificat corectitudinea calculării plății indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă sau traumatism și alte prestații de asigurări sociale pe anii 2007-2008 și ca rezultat printr-un act de control s-a constatat încălcarea pct.23 alin.2 din Regulamentul cu privire la condițiile de plată a indemnizațiilor pentru incapacitate de muncă și altor prestații sociale aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.108 din 03.02.2005.

La 22 decembrie 2008 a înaintat o cerere prealabilă către Casa Națională de asigurări sociale, iar ulterior, la 21.02.2009, s-a adresat în instanța de judecată, solicitând anularea parțială a Actului de control.

Instanța de judecată a dispus încetarea procesului din motiv că, Actul de control nu constituie obiect de examinare în contencios administrativ, nu este un Act administrativ în sensul Legii Contenciosului administrativ. Actul enunțat nu conține careva dispoziții prin care ar fi vătămat careva drept recunoscut de lege al reclamantului.

În repetate rânduri s-a adresat către CTAS sec. Buiucani cu scrisori prin care a solicitat anularea datoriei sau prezentarea Deciziei prin care s-a dispus trecerea la datorie a sumei indicate în Actul de control menționat.

În fișa eliberată de către IFS, sector Buiucani este indicată o datorie a contribuțiilor de asigurări sociale în sumă de 29530,44 lei. Suplimentar la suma datoriei indicate din trimestrul IV al anului 2011 se calculează și majorarea de întârziere, penalitatea pentru neachitare în termen.

La data de 31.12.2012 majorarea de întârziere constituie deja 11 162,16 lei. Această sumă este confirmată și prin Certificatul CNAS din 15.05.2013 în mărime de 12 222,39 lei ce reprezintă sancțiuni financiare, iar suma de 29530,44 lei a fost ilegal stinsă de CNAS prin compensarea achitării contribuțiilor asigurării sociale de stat transferate de angajator pentru luna aprilie în baza ordinelor de plată nr.47 și 51.

Solicită reclamantul admiterea prezentei cereri, a obliga Casa Națională de Asigurări Sociale a RM și CTAS sec. Buiucani de a exclude sancțiunile financiare ilegale în mărime de 29 530,44 lei, precum și majorările de întârziere calculate la această sumă, penalitatea pentru neachitare în termen, ca fiind ilegale și lipsite de suport juridic, și încasarea taxei de stat.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 decembrie 2013, cererea de chemare în judecată înaintată de Fondul de Garanție a Depozitelor în Sistemul Bancar către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova privind excluderea sancțiunilor financiare s-a respins ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție extinctivă.

La 30 decembrie 2013 Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12.12.2013, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 decembrie 2013, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2014, a fost respins apelul declarat de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 decembrie 2013, de respingere a acțiunii.

La 19 decembrie 2014, Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2014, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2014 și a hotărârii judecătorești Buiucani, mun. Chișinău din 12 decembrie 2013, cu remiterea pricinii spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanțele de judecată au soluționat problema drepturilor unor persoane, care nu au fost implicate în proces.

Consideră recurentul că concluziile instanței de fond sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Precizează recurentul că conform hotărârii contestate, reiese că instanța de judecată, a examinat acțiunea Fondului de Garantare a Depozitelor în sistemul Bancar către CNAS, CTAS, IFS Buiucani privind încasarea sumei însă astfel de cerințe Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar nu a înaintat și nu cunoaște reieșind din care circumstanțe instanța a concluzionat acest fapt.

Mai invocă recurentul că prezentul litigiu nu poate fi examinat în baza legii contenciosului administrativ, iar instanța a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

La data de 06 februarie 2015 Casa Națională de Asigurări Sociale a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de către Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancarprin care indică că consideră hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel ca fiind legale iar recursul înaintat neîntemeiat.

Examinând cererea de recurs declarată de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de

declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și procedural.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea deciziei instanței de apel.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțade apel, s-a pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, 433 lit. a), art. 434 alin. (1) și art. 440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Judecătorii

Nicolae Clima

Ion Corolevschi

Ion Druță